

Marc Levy

Gelecek Sefere

ÇEVİRİ ESRA ÖZDOĞAN

MARC LEVY

Gelecek Sefere

Can Yayınları 1575

La prochaine fois, Marc Levy

© 2004, Éditions Robert Laffont / Susanna Lea Associates

© 2007, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2007

2. basım: Haziran 2011

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Mihaela Cristinel Becejski

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-0667-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Gelecek Sefere

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Esra Özdoğan

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 18 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye gitti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. Kırk yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk roman *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin ilk sırasından inemedi, otuz yakın dile çevrildi ve Mark Waters tarafından sinemaya uyarlandı. *Dostlarım Aşkларım* kitabı, *Keşke Gerçek Olsa*'dan sonra sinema filmine adapte edilen ikinci kitabıdır. Yazarın ikinci romanı *Neredesin*, ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, o yıl Fransa'da en çok satan roman oldu. 2004'te çıkan *Gelecek Sefere aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkasıydı. 2005'te Keşke Gerçek Olsa'nın devam niteliğindeki romanı Sizi Tekrar Görmek geldi. Yazdığı her romanla çoksatar listelerini altüst eden yazar, Lonra'da yaşıyor.*

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Özgürlük İçin, 2009

Neredesin, 2004

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Şey, 2010

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Gölge Hırsız, 2010

Dostlarım Aşkларım, 2008

Louis'ye,
Kız kardeşim Lorraine'e.

Jonathan,

Sahi, adın hâlâ Jonathan mı? Bilmediğim ne çok şey olduğunu bugün daha iyi anlıyorum, sen gittiğinden beri çevremi saran boşluğu durmaksızın büyütüyorum. Günlerim yalnızlıkla kararırken, oralarda bir yerlerde olduğunu derinden hissederek sık sık gökyüzüne, sonra yeryüzüne çevirirdim gözlerimi. Bütün o yıllar boyunca hep bunu yaşadım, ama birbirimizi ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

Birbirimizi tanımadan bir yerlerde karşılaşmış da olabilirdik.

Gittiğin günden beri sürekli okudum; seni ararken, olup bitenleri anlamanın bir yolunu, herhangi bir bilgi kırıntısını ararken girip çıkmadığım yer kalmadı. Yaşamın sayfaları dönüp durdukça, atılan her adımın insanı daha da geriye götürdüğü kâbuslardaki gibi, bilginin benden daha da uzaklaştığını anladım.

Büyük kütüphanelerin sonu gelmez dehlizlerini; bir zamanlar bizim olan, çocukluğumuzdan beri neredeyse tüm anılarımızı paylaştığımız bu kentin sokaklarını arşınladım. Dün rhtımlar boyunca dolaştım, senin çok sevdiğin pazaryerinin kaldırımlarında yürüdüm. Kimi yerlerde durdum, bana eşlik ediyordun sanki; derken her cuma yaptığımız gibi, limanın yanındaki o küçük bara girdim. Orayı anımsayacak mısın acaba? Günbatımlarında sık sık orada buluşurduk. Birlikte yaşadığımız onca heyecan gibi, birbirimizi ağzlarımızdan çıkan sözcüklerin akıntısına

sürüklemekten ne kadar da hoşlanırdık. Yaşamlarımıza hareket getiren, bizi başka zamanlara götüren tablolardan saatlerce söz eder dururduk.

Tanrım! Senle ben ne çok sevdiğimizi resmi! Yazdığın kitapları okuyorum sık sık, senin tarzını, beğenilerini buluyorum onlarda.

Jonathan, nerede olduğunu bilmiyorum. Yaşadığımız her şeyin bir anlamı var mıydı, gerçek diye bir şey var mıdır bilmiyorum, ama bu kısa mektubu günün birinde bulacak olursan, o vakit sözümü, sana verdiğim sözü tuttuğumu anlayacaksın.

Tablonun karşısına geçtiğinde, ellerini arkanda birleştirecek, ne zaman şaşırarak olsan yaptığın gibi önce gözlerini kırıştırarak, sonra gülümseyeceksin. Umduğum gibi o da yanındaysa eğer, elini onun omzuna atacaksın, sonra da paylaşma ayrıcalığına yaşadığımız o olağanüstü güzelliğe bakacaksınız. Eğer bütün bunlar gerçekleşirse, bu kez ben senden bir şey isteyeceğim, bunu bana borçlusun. Hayır hayır, az önce yazdığımı unut, arkadaşlıkta insanlar birbirlerine hiçbir şey borçlu değildir. Ama yine de ricamı dile getireyim:

Ona de ki, de ki, dünyada bir yerlerde, sizlerden, sizin zamanınızdan uzaklarda, seninle aynı sokakları arşınladım, aynı masalarda seninle birlikte güldüm ve mademki taşlar sonsuza dek yaşıyor, de ki ona, dokunduğumuz taşların her biri ve bakişlarımız, öykümüzün bir bölümünü sonsuza dek yaşatacak. Ona senin dostun olduğumu söyle, Jonathan, benim kardeşim olduğumu söyle, seçilmiş olduğumuza göre benim için belki daha bile fazlası olduğumu söyle, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını söyle ona, aniden gidişinizin bile.

O günden sonra, mutlu olmanız umuduyla sizi düşünmeden geçirdiğim tek bir gün olmadı.

Artık yaşlı bir adamım, Jonathan, ben de yolun sonuna geldim, ama ikinizin sayesinde, yüreği olabildiğince hafiflemesini sağlayan o ışık parlıtısıyla dolu bir ihtiyarım. Sevdim! Tüm insanlar bu kadar eş bulmaz bir duyguyla zenginleşmiş olarak mı göçüp gidiyordur acaba?

Birkaç satır daha, sonra bu mektubu katlayıp usulca cebinin cebine koyacaksın, daha sonra ellerini arkanda birleştirip şu son sözcükleri yazarken benim de gülümsediğim gibi gülümse-

yeceksin. Ben de gülümsüyorum, Jonathan, gülümsemekten hiç vazgeçmedim.

İkinize de mutlu bir yaşam dilerim.

Dostun Peter

1

“Benim, Stapledon’dan çıkıyorum, yarım saat içinde evinin önünde olurum, umarım oradasındır? Kahrolası telesekreter! Çıkıyorum.”

Peter sinirle kapadı telefonu, anahtarlarını aramak üzere ceplerini karıştırırken onları bir gün önce yaşlı park görevlisine verdiğini anımsadı. Saatine baktı, Miami uçağı Logan Havaalanı’ndan akşama doğru kalkacaktı, ama şu karmakarışık dönemde alınan yeni güvenlik önlemleri kalkıştan iki saat önce havaalanında bulunmayı gerektiriyordu. Finans çevrelerinin bulunduğu semtte bir gökdelendeki kiralık, küçük, sık dairesinin kapısını kapadı ve kalın halılarla döşeli koridorda ilerledi. Asansörün çağır düğmesine üç kez üst üste bastı, ama bu sabırsız hareket kabinin gelişini hızlandırmadı. On sekiz kat aşağıda, binanın kapı görevlisi Bay Jenkins’in önünden hızlı adımlarla geçerken sonraki gün döneceğini bildirdi. Kapı girişine binanın çamaşırhanesi tarafından alınması gereken bir kirli torbası bırakmıştı. Bay Jenkins o sırada okuduğu *Boston Globe*’un “Sanat ve Kültür” ekini bir çekmeceye koydu, Peter’ın isteğini hizmet kayıtları defterine işledi, sonra da ona kapıyı açmak üzere bankosundan çıktı.

Büyük giriş kapısının önünde, rezidansın armasını taşıyan büyük bir şemsiye açarak Peter’ı kente yağın hafif sağanaktan korudu.

“Arabanızı getirtiyorum,” dedi, gözlerini kapalı ufka dikerek.

“Çok nazıksınız,” diye cevap verdi Peter, kuru bir sesle.

“Bayan Beth, yani kapı komşunuz da şu sıralar evde yok, ben de asansörün sizin kata çıktığını görünce, anladım ki...”

“Bayan Beth’in kim olduğunu biliyorum, Jenkins!”

Kapı görevlisi tepelerinde uzanan grili beyazlı bulut kümelerine baktı.

“Berbat bir hava, öyle değil mi?” diye devam etti.

Peter cevap vermedi. Lüks bir gökdelende yaşamının verdiği bazı avantajlardan nefret ediyordu. Ne zaman Jenkins’in bankosunun önünden geçecek olsa özel hayatının bir kısmına tecavüz ediliyor hissine kapılıyordu. Büyük döner kapının karşısındaki yerinde kayıt tutan adam, rezidansta oturanların her giriş çıkışını denetliyordu. Peter, kapı görevlisinin sonunda alışkanlıkları konusunda dostlarının çoğundan daha fazlasını öğreneceğine ikna olmuştu. Bir gün inat etmiş, binayı garaj kapısından terk etmek üzere servis merdivenlerinden sıvıştırmıştı. Dönüşte, Jenkins’in önünden bir zafer ifadesiyle geçerken, adam nazikçe tepesi yuvarlak bir anahtar uzatmıştı ona. Peter afallamış halde ona bakarken de, Jenkins bir şey belli etmeyen sesiyle şöyle demişti:

“Garaj çıkışı ilginizi çekiyorsa bu işinize yarayacaktır. Katlardaki sahanlık kapıları merdiven boşluğundan kilitleniyor, bu can sıkıcı sorunu böylelikle halledebilirsiniz.”

Asansöre bindiğinde, Peter hiç renk vermediği için kendisiyle gurur duymuştu, Jenkins’in kontrol kamerasıyla filme alınan hiçbir hareketini kaçırmadığı kesindi. Ve altı ay sonra, o sıralar çok gözde olan Thaly adında genç bir aktrisle geçici bir ilişki yaşadığında, kendisini geceyi bir otelde geçirirken bulmuş, sabahları hep aynı güler yüzüyle büyük rahatsızlık veren kapı görevlisinin sırttan ifadesinden kendisini kimselerin tanımadığı bu yeri tercih etmişti.

“Arabanızın motorunu duyuyorum sanırım. Fazla beklemeyeceksiniz.”

“Arabaları da çıkardıkları gürültüden tanıyor musun Jenkins?” dedi Peter, sesine kasten imalı bir ton vermişti.

“Ah! Hepsini değil, efendim, ama sizin şu emektar İngiliz, siz de kabul edersiniz ki, hafif bir kol tıkırtısı çıkarıyor, Atlantik ötesindeki kuzenlerimizin o enfes aksanını anımsatan ‘Dadada’ gibi bir şey.”

Peter kaşlarını kaldırdı, burnundan soluyordu. Jenkins tüm yaşamını Majesteleri’nin yurttaşını olmayı hayal ederek geçirebilecek adamlardandı, Anglosakson geleneklerini sürdüren bu kentte belli bir inceliğe işaretledi bu. Garaj çıkışında Jaguar XK 140 Coupé’nin büyük, yuvarlak farları görüldü. Park görevlisi, peronun orta yerine çizilmiş kırmızı çizgi üstünde durdurdu arabayı.

“Ne demezsin, sevgili Jenkins!” dedi Peter, park görevlisinin açık tuttuğu araba kapısına doğru ilerlerken.

Peter asık suratla direksiyona geçti, emektar İngiliz’i çalıştırdı ve Jenkins’e el edip yola koyuldu.

Dikiz aynasından, kapı görevlisinin her zaman olduğu gibi binaya geri dönmek için arabanın sokağın köşesini dönmesini beklediğini gördü.

“Yaşlı ahmak! Chicago’da doğdun, tüm ailen Chicago’da doğdu!” diyerek homurdandı.

Bir yuvaya oturtulmuş cep telefonunda Jonathan’ın ev numarasının kayıtlı olduğu tuşa bastı. Güneşliğe iliştilmiş mikrofona yaklaşmış bağırdı:

“Evide olduğunu biliyorum! Telesekreterin nasıl canımı sıkıyor bilemezsin. Her ne halt ediyorsan, dokuz dakikan kaldı. Neyse, vaktinde aşağı insan iyi olur!”

Radyo frekansını değiştirmek üzere eğildi. Doğrulduğunda, tamponundan hâlâ makul bir uzaklıkta, karşıdan karşıya geçmekte olan bir kadın gördü. Biraz daha dikkat kesilince, kadının yaşı gereği ağır bir ritimde yürüdüğünü fark etti. Tekerlekler asfaltta birkaç şerit siyah lastik izi bıraktı. Araba durduğunda, Peter gözlerini açtı. Kadın sakin sakin karşıdan karşıya geçmeye devam ediyordu. Par-

makları hâlâ direksiyona kenetlenmiş olan Peter derin bir soluk aldı, kemerini çözüp arabadan fırladı. Yaşlı kadının yanına koşturdu, bin bir özür dileyerek kolundan tutup kaldırıma kadar birkaç metreyi geçmesine yardım etti.

Kartını uzattı ona, tekrar özür diledi. Tüm cazibesini kullanarak, ona böylesi bir korku yaşatmış olmaktan duyduğu suçluluğun koca bir hafta için kemireceğine yeminler etti. Yaşlı kadın çok şaşırılmışa benziyordu. Beyaz bastonunu sallayarak rahatlattı onu. Peter karşıya geçmesine yardımcı olmak için nazikçe kolundan tuttuğunda engel olamadığı sıçramaysa yalnızca zayıflamış işitme duyusuyla açıklanabilirdi. Peter parmaklarının ucunu ovuşturup kadının ceketine yapışan bir saç telini silkeledi, kendisi de yoluna devam etti. Arabanın içinde her zamanki eprilmiş deri kokusunu alınca kendine geldi. Jonathan'ın evine doğru yola yavaş yavaş devam etti. Üçüncü ışıklarda ıslık çalmaya başlamıştı bile.

* * *

Jonathan, eski liman mahallesindeki göz kamaştırıcı evinin merdivenlerini çıkıyordu. Son katta, merdiven kapağı kız arkadaşının resim yaptığı geniş camlı atölyeye açılıyordu. Anna Valton'la bir sergi açılışında karşılaşmışlardı. Kentin zengin ve gizli bir koleksiyoncusuna ait bir vakıf Anna'nın çalışmalarını sergiliyordu. Galeride sergilenen tabloları incelediğinde, Jonathan, Anna'daki inceliğin resimlerinde de kendini gösterdiğini düşünmüştü. Biçemi, Jonathan'ın eksper olarak tüm kariyerini bağladığı bir yüzyıla aitti. Anna'nın doğa manzaraları uçsuz bucaksızdı, ona tabloları hakkında yorum yaparken sözcüklerini seçerek kullanmıştı. Jonathan gibi saygın bir üne sahip bir profesyonelin düşünceleri, tablolarını ilk kez sergileyen genç kadının yüreğini hemen fethetmişti.

O günden sonra neredeyse hiç ayrılmamışlar, bir sonraki baharda, eski liman yakınlarında, Anna'nın seçtiği bu

eve taşınmışlardı. Günlerinin büyük bölümünü ve kimi gecelerini geçirdiği bu mekân büyük cam duvarlarla çevriliydi. Sabahın ilk saatleriyle birlikte ışık odanın tamamını aydınlatıyor, sanki büyüğü bir havayla dolduruyordu. Geniş latalarıyla büyük sarı parkeler, beyaz tuğlaları açıkta duran duvardan büyük pencerelere dek uzanıyordu. Fırçasını bıraktığında, Anna körfezin tamamını gören ahşap pervazlardan birine oturup sigara tellendirmekten hoşlanırdı. Hava nasıl olursa olsun, kenevir kaplı yuvalarında rahatlıkla kayan giyotin pencereleri kaldırıp tütünle denizden gelen serpintilerin tatlı karışımını içine çekerdi.

Peter'ın Jaguar'ı kaldırım kenarına yanaştı.

“Arkadaşın geldi sanırım,” dedi Anna, arkasında Jonathan'ın sesini duyduğunda.

Jonathan yaklaşıp kollarına aldı onu, bir öpücük vermek için başını boynunun kuytusuna götürdü. Anna ürperti.

“Peter'ı bekleteceksin!”

Jonathan elini elbisenin yakasından içeri kaydırıp Anna'nın göğüslerine götürdü. Korna sesleri artınca sevgilisi gülererek geri çekti kendini.

“Şahidin pek rahat durmuyor, hadi, doğru konferansına, ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin.”

Jonathan tekrar öptü onu, geri adımlarla odadan çıktı. Giriş kapısı çekildiğinde, Anna bir sigara daha yaktı. Aşağıda, araba uzaklaşırken Peter şoför mahallinden el sallayarak selam verdi ona. Anna iç geçirdikten sonra bakışlarını geçmişte onca göçmenin indiği eski limana çevirdi.

“Niçin hiçbir yere saatinde gelemiyorsun?” diye sordu Peter.

“Senin istediğin saatte mi?”

“Hayır efendim, uçakların kalktığı, insanların birbirlerine öğle ya da akşam yemeği için buluşma sözü verdikleri saatte, kol saatlerimizin gösterdiği saatte, ama sen saat takmazsın ki!”

“Sen zamanın kölesi olmuşsun, ben direniyorum.”

“Psikoloğuna böyle bir laf ettiğinde, adamın, daha son-

ra söylediklerinin tek bir kelimesini bile dinlemediğini biliyor musun? Senin sayende rüyalarındaki arabanın *coupé* ya da *cabriolet*'sini alıp alamayacağını soruyor kendine.”

“Psikoloğum yok ki benim!”

“Olsa iyi olur. Nasıl hissediyorsun?”

“Ya sen, niçin bu kadar keyiflisin?”

“*Boston Globe*’un ‘Sanat ve Kültür’ ekini okudun mu?”

“Hayır,” diye cevap verdi Jonathan, pencereden bakarken.

“Jenkins bile okudu! Basın sonumu getirecek!”

“Ya, öyle mi?”

“Okudun mu?”

“Biraz,” diye cevap verdi Jonathan.

“Bir gün fakültede, âşık olduğum kızla, Kathy Miller’la yatıp yatmadığını sormuştum sana, ‘Biraz,’ diye cevap vermiştin. Şu ‘biraz’ ne demeye geliyor anlatabilir misin acaba? Yirmi yıl oldu hâlâ kendime sorar dururum...”

Peter direksiyona vurdu.

“Olur şey değil, o rezil başlığı gördün: ‘Müzayede yöneticisi Peter Gwel’in son satışları düş kırıcı!’ On yıldır bir Seurat için egale edilmemiş tarihî rekoru kim kırdı? Son on yılın en iyi Renoir satışını kim yaptı? Peki ya Jongkind’iyle, Monet’si, Mary Cassatt’ı ve diğer tüm tablolarıyla Bowen koleksiyonu? Vuillard’ı ilk savunanlardan biri kimdi? Şimdi ne kadar ediyor biliyorsun!”

“Peter, bir hiç için kendini üzüyorsun, eleştirmenin işi eleştirmek, hepsi bu.”

“Telesekreterimde Christie’s’de birlikte çalıştığım adamlardan gelen on dört telaşlı mesaj buldum, işte bunun için üzüyorum kendimi!”

Kırmızı ışıktaki durup homurdanmaya devam etti. Jonathan birkaç dakika bekleyip radyonun düğmesini çevirdi. Louis Armstrong’un sesi arabaya yayıldı. Jonathan arka koltuğa bırakılmış kutuyu fark etti.

“Nedir bu?”

“Hiç!” diye homurdandı Peter.

Jonathan, arkaya dönüp neşeli bir ifadeyle kutunun içindekilere baktı.

“Elektrikli bir tıraş makinesi, üç parçalanmış gömlek, birbirinden ayrılmış iki pijama paçası, bağciksız bir çift ayakkabı, yırtılmış dört mektup, tamamına ketçap dökülmüş... Ayrıldınız mı?”

Peter küçük kutuyu yere indirmek için eğilip büküldü.

“Hiç kötü bir hafta geçirdiğin olmadı mı senin?” diye sürdürdü sözlerini, radyonun sesini açarken.

Jonathan yavaş yavaş korkmaya başladığını hissetti, bunu dostuyla paylaştı.

“Korkuya kapılman için bir neden yok, sen bir numarasın.”

“Al sana adamı felakete sürükleyen budalaca bir yorum. Zaten arabayla bir felakete imza atıyordum,” dedi Peter.

“Ne zaman?”

“Az önce, evden çıktığımda.”

Jaguar tekrar hızlandığında, Jonathan pencereden li-
mandaki eski binaların art arda geçişini izledi.

Logan International Havaalanı’na giden kısa yola sap-
tılar.

“Sevgili Jenkins ne âlemde?” diye sordu Jonathan.

Peter arabasını nöbetçi kulübesinin karşısına park etti. Jonathan, eskimiş çantasını bagajdan alırken adamın eli-
ne gizliden para sıkıştırdı. Adımlarının karşılıklı yankılandığı otoparktan çıktılar. Her uçağa binisinde olduğu gibi, Peter güvenlik kapısının alarmını üç kez çaldırdıktan sonra kemerini ve ayakkabılarını çıkarmasını istediklerinde sabırsızlandı. Pek hoş olmayan birkaç laf homurdanınca görevli bavullarını didik didik aradı. Jonathan ona işaret edip her zamanki gibi gazete bayiiinin önünde bekleyeceğini söyledi. Peter yanına geldiğinde Milton Mezz Mezzrow’un bir kitabına, bir caz antolojisine dalmıştı. Jonathan kitabı satın aldı. Kazasız belasız uçağa binip vaktinde havalandılar. Jonathan önerilen yemek tepsisini geri çe-

viridi, pencerenin perdesini indirdi, tepesindeki lambayı yakıp birkaç saat sonra vereceği konferansın notlarına gömüldü. Peter havayolu şirketinin dergisine, sonra güvenlik broşürüne, derken uçakta yapabileceği ve ezbere bildiği alışverişlerin kataloğuna göz attı. Sonra da koltuğuna yerleşti.

“Sıkılıyor musun?” diye sordu Jonathan, gözlerini incelemekte olduğu belgeden ayırmaksızın.

“Düşünüyorum!”

“Aynı şey işte, sıkılıyorsun.”

“Sen sıkılmıyor musun?”

“Konferansımı gözden geçiriyorum.”

“Bu adamla iyice kafayı bozdu,” diye karşılık verdi Peter, 737'nin güvenlik broşürünü tekrar eline alarak.

“Bende büyük merak uyandırıyor diyelim!”

“Böylesi bir saplantı düzeyinde, dostum, bu Rus ressamla arandaki ilişkinin sahiplenici yanı konusunda ısrar etme hakkını görüyorum kendimde.”

“Vladimir Radskin XIX. yüzyıl sonunda öldü, onunla hiçbir ilişkim yok, ama yapıtıyla var, evet.”

Jonathan kısa bir sessizlik anında tekrar okumaya koyuldu.

“Bir ‘déjà vu’ yaşadım,” dedi Peter son derece alaycı bir ifadeyle, “ama belki de yüzüncü kez aynı muhabbeti yaptığımız içindir.”

“Benimle aynı virüsü taşı mıyorsan bu uçakta ne işin var, söyler misin?”

“Bir, sana eşlik ediyorum; iki, *Sunday Times*'dan bir gerzeğin makalesi yüzünden telaşa kapılan meslektaşlarının aramalarından kaçıyorum; üç, sıkılıyorum.”

Peter ceketinin cebinden bir keçeli kalem çıkarıp Jonathan'ın son notlarını aldığı kareli kâğıda küçük bir çarpı işareti koydu. Jonathan, o sırada incelemekte olduğu tasvirlerden gözünü ayırmadan, Peter'ın çizdiği çarpının yanına bir yuvarlak kondurdu. Hemen sonra, Peter yuvarlağın yanına bir başka çarpı koydu, Jonathan'sa bir sonraki yuvarlağı yanlamasına çizdi...

Marc Levy

Gelecek Sefere

Amerikalı ünlü sanat tarihçisi Jonathan Gardner, çocukluğundan beri Rus ressam Vladimir Radskin'in yapıtlarına tutkulu bir hayranlık beslemektedir. Ressamın yüz yıldan uzun bir zamandır kayıp olduğu düşünülen başyapıtının bulunduğunu haber alınca nişanlısı Anna'yı Boston'da düğün hazırlıklarıyla baş başa bırakıp Londra'ya doğru yola çıkar. Ama bu gizemli tablonun peşine düştüğünde, kendi yaşamının gizlerine de ışık tutacak upuzun, fantastik bir yolculuğa çıktığının farkında değildir... Son dönem Fransız edebiyatının parlak yazarlarından Marc Levy'nin dördüncü romanı *Gelecek Sefere*, Fransa'daki satış rakamıyla bir rekora imza atarak yazarını ülkenin en çok okunan romancısı yaptı. Boston'dan Londra'ya, Floransa'dan Paris ve Sankt Petersburg'a uzanan, sürükleyici ve sonu sürprizlerle dolu bu aşk masalı; gerçek sevgi ve dostluğun, usta işi gerçek sanatın zamana meydan okuduğuna inananlar için...

Kapak resmi: Mihaela Cristinel Becejski

ISBN 978-975-07-0667-7

9 789750 706677